

vox alta — втория от главните четири човешки гласа — при женитѣ, децата и кастратитѣ. Естествениятъ обемъ на алтовия гласъ е: отъ а до f² при високитѣ алти и отъ е до e² — при низкитѣ. Като състави частъ — партия въ четирегласния смѣсенъ хоръ, А. се очѣртава сравнително най-късно 2) А. се нарича алтовата виола, а срещащитѣ се алтови инструменти въ оркестра сж: алткларинета, алтхорната и алттромбона — изобщо съответстващитѣ инструменти на алтовия гласъ въ хора.

Алтъ виола, ит. Viola alta, Viola di braccia, нѣм. — Bratsche, Armgeige, (цигулка за рамо), въ противовѣсъ на Viola di Gamba (гл. т.) — цигулка за колене — 4 струненъ инструментъ, приблизително съ една четвъртъ по-голямъ отъ цигулката, съ мрачно меланхолическъ характеръ на звучението. Строи се една квинта по-ниско отъ цигулката и една октава по-високо отъ виолончела. Обемъ с—с³. Гл. Виола.

Алтъ обой — наричатъ английския рогъ — Corno inglese (гл. хорна)

Алтъ тромбонъ — меденъ отъ срѣдня голѣмина инструментъ въ F или Es строй (гл. тромбонъ).

Алтъ тромпетъ — малъкъ, меденъ инструментъ въ D, Es или F строй (гл. трѣба).

Алтъ хорна — меденъ инструментъ съ 3 или 4 вентила въ C или B (гл. хорна).

Ал-унисоно, ит. All unisono — въ еднозвучие (съ други инструменти или гласове), или пъкъ отнасяще се за цѣлия хоръ или оркестръ, когато всички гласове и инструменти пѣятъ или свирятъ едно и сжщо.

Алфано, Франко — Alfano Franco — значителенъ оперенъ компонистъ, род. 8 мартъ 1877 въ Посилипо, училъ въ консерваториитѣ въ Неаполъ и Лайпцигъ; директоръ на музикалния лицей въ Болоня, отъ 1923 такъвъ на музикалния лицей „Верди“ въ Туриню. Творби: една симфония, „Романтическа сюита“; 2 струнни квартета; по една соната за цигулка и виолончелъ съ пиано; опери: „Миранда“, „На изворитѣ на Енширъ“, „Сѣнката на Донъ Жуанъ“; 3 акната легенда „Сакуи-тала“, оперитѣ: „Мадона империя“ и „Последниятъ лордъ“ (1930), пѣсни. По желание на близкитѣ на Пучини, А. е довършилъ неговата опера

„Турандотъ“, като компонира заключителната сцена.

Алфараби — или, по собствено име, Абу Назаръ Мохамедъ бенъ Тарханъ — знаменитъ арабски музикаленъ писателъ, живѣлъ въ X ст. сл. Хр.

Алфенъ Хуго — Alfvén Hugo — шведски компонистъ и диригентъ, род. 1 май 1872 въ Стокхолмъ; училъ въ тамошната консерватория, при Томсонъ въ Брюкселъ, а сжщо и въ Германия и Франция; една година учителъ въ консерваторията въ Стокхолмъ, отъ 1910 университетски музикдиректоръ въ Упсала, кждето организира единъ първокласенъ студентски хоръ, съ който концертира и въ чужбина. Като оркестровъ диригентъ гостува въ Германия, Австрия, Финландия и др. Творби: 4 симфонии (последната съ соловъ гласъ, безъ думи); 2 Рапсодии и 2 Симфонични поеми — за оркестръ; Ода за Густавъ Ваза — за соли, хоръ и оркестръ, една балетна пantomима, „Балтийска изложбена кантата“ и др.

Алцаменто ди воче, ит. Alzamento di voce — струене на гласа или тона.

Алцаменто ди mano, ит. Alzamento di mano — дигане на ржката при тактуването.

Алябиевъ, Александъръ Александровичъ, талантливъ руски компонистъ на романси и опери, род. 16 августъ 1787 — умр. 6 мартъ 1851. Отъ романситѣ му най-популяренъ е „Славей“.

Амabile, amabile, ит. — любовно, нежно, преданно.

Амаръ, Лико — Amar Licco, виолонистъ — примариусъ на известния струненъ квартетъ „Амаръ“ въ Франкфуртъ а. М., род. 4 дек. 1891 въ Будапеща, ученикъ на Будапещенската академия и въ Берлинската висша школа на Марто, въ чийто квартетъ влиза като втори цигуларъ, следъ което е концертмайсторъ на Берлинската филхармония, после въ Манхаймската опера; а отъ 1922 — въ Франкфуртъ, гдето основава своя квартетъ, заедно съ Гаспаръ, Хиндемитъ и Франкъ (сега Руд. Хиндемитъ).

Амати — Amati — прочута фамилия строители на цигулки въ Кремона (Италия) презъ XVI и XVII ст., носящи сжщото име. Най-стариятъ А. — **Андрея**, род. окт. 1530, умр. 10